

Al optulea este dintre cei șapte — Numărul doi

Împărățiile profeției biblice

Jeff Pippenger

2023-09-15

Munkani yiganiro giheruka twagaragaje ko Abamilerite batashoboraga kubona Roma nk'ikindi uretse Roma ya gipagani na Roma ya gipapa, nubwo koko bavugaga ku itandukaniro riri hagati y'izo mbaraga zombi. Kuri Abamilerite, itandukaniro riri hagati ya Roma ya gipagani na Roma ya gipapa ntiriyabagejeje ku kumenya ko Roma ya gipapa ari bwo bwami bwa gatanu bwakurikiye ubwami bwa kane bwa Roma ya gipagani. Nyuma y'icyo gutenguhwa cyo mu 1844, Mushiki wacu White yagaragaje imbaraga eshatu zo mu Byahishuwe 12 na 13 ari zo cya kiyoka cyo mu gice cya 12, hanyuma ubupapa, nk'inyamaswa yazamutse iva mu nyanja yo mu gice cya 13, maze igakurikirwa na Leta Zunze Ubumwe za Amerika nk'inyamaswa yazamutse iva mu isi. Nyuma y'uko urufatiro rumaze gushyirwaho, Uwituka yahishuye umucyo ku bufatanye bw'incuro eshatu bw'iki kiyoka, iyi nyamaswa n'umuhanuzi w'ibinyoma, ari bwo mu gice cya 16 cy'Ibyahishuwe buyobora isi kuri Harumagedoni.

Red narîrî simbolii aceștia începe cu Apocalipsa 12, cu balaurul care a căutat să-L nimicească pe Hristos la nașterea Sa. Despre balaur se spune că este Satana (Apocalipsa 12:9); el a fost acela care l-a îndemnat pe Irod să-L omoare pe Mântuitorul. Dar principalul agent al Satanei în purtarea războiului împotriva lui Hristos și a poporului Său în primele secole ale erei creștine a fost Imperiul Roman, în care păgânismul era religia dominantă. Astfel, deși balaurul îl reprezintă, în primul rând, pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne.

În capitolul 13 (versetele 1–10) este descrisă o altă fiară, „asemenea unui leopard”, căreia balaurul i-a dat „puterea lui, și scaunul lui de domnie, și o mare stăpânire”. Acest simbol, după cum au crezut cei mai mulți protestanți, reprezintă papalitatea, care a succedat la puterea, scaunul și autoritatea deținute odinioară de vechiul Imperiu Roman. Despre fiara asemenea leopardului se declară: „I s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule.... Și și-a deschis gura ca să hulească împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, și cortul Lui, și pe cei ce locuiesc în cer. Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască; și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, și limbă, și neam.” Această profeție, care este aproape identică cu descrierea cornului celui mic din Daniel 7, arată fără îndoială spre papalitate.

„I s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.” Și, zice profetul, „am văzut unul dintre capetele lui ca înjunghiat de moarte”. Și iarăși: „Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie; cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie.” Cele patruzeci și două de luni sunt același lucru cu „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme”, trei ani și jumătate, sau 1260 de zile, din Daniel 7 — timpul în care puterea papală avea să-i asuprească pe copiii lui Dumnezeu. Această perioadă, așa cum s-a arătat în capitolele precedente, a început odată cu supremația papalității, în anul 538 d.Hr., și s-a încheiat în 1798. La acel timp, papa a fost luat captiv de armata franceză, puterea papală a primit rana ei de moarte și s-a împlinit prezicerea: „Cine

duce pe alții în robie va merge și el în robie.”

„În acest punct este introdus un alt simbol. Profetul spune: „Am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel.” Versetul 11. Atât înfățișarea acestei fiare, cât și felul ridicării ei arată că națiunea pe care o reprezintă este deosebită de cele înfățișate prin simbolurile precedente. Marile împărății care au stăpânit lumea i-au fost prezentate profetului Daniel ca fiare de pradă, ridicându-se când „cele patru vânturi ale cerului au izbucnit asupra mării celei mari.” Daniel 7:2. În Apocalipsa 17, un înger a explicat că apele reprezintă „popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi.” Apocalipsa 17:15. Vânturile sunt un simbol al luptei. Cele patru vânturi ale cerului dezlănțuite asupra mării celei mari reprezintă scenele cucerite de cucerire și revoluție prin care împărățiile au ajuns la putere.

„Dar fiara cu coarne ca de miel a fost văzută „ridicându-se din pământ”. În loc să răstoarne alte puteri pentru a se întemeia, națiunea astfel reprezentată trebuie să se ridice pe un teritoriu mai înainte neocupat și să crească treptat și pașnic. Așadar, ea nu putea să apară în mijlocul naționalităților înghesuie și în luptă ale Lumii Vechi — acea mare tulburare a „popoarelor, și mulțimilor, și neamurilor, și limbilor”. Ea trebuie căutată pe Continentul de Vest.

„Koja je nacija Novoga svijeta godine 1798. uzdizala se na vlast, obećavajući snagu i veličinu te privlačeći pozornost svijeta? Primjena ovoga simbola ne dopušta nikakvu sumnju. Jedna nacija, i samo jedna, odgovara obilježjima ovoga proročanstva; ono nepogrešivo upućuje na Sjedinjene Američke Države. Iznova i iznova misao, gotovo same riječi svetoga pisca, nesvjesno su rabili govornik i povjesničar opisujući uspon i rast ove nacije. Zvijer je viđena kako ‘izlazi iz zemlje’; a prema prevoditeljima, riječ ovdje prevedena kao ‘izlazi’ doslovno znači ‘rasti ili niknuti kao biljka’. I, kao što smo vidjeli, ta nacija mora nastati na području koje prije nije bilo zauzeto. Istaknuti pisac, opisujući uspon Sjedinjenih Država, govori o ‘tajni njezina izranjanja iz praznine’ i kaže: ‘Poput tihoga sjemena izrasli smo u carstvo.’ — G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, str. 462. Jedan europski list 1850. govorio je o Sjedinjenim Državama kao o čudesnom carstvu koje je ‘izranjalo’ i ‘usred tišine zemlje iz dana u dan pridodavalo svojoj moći i ponosu’. — *The Dublin Nation*. Edward Everett je u govoru o hodočasničkim utemeljiteljima ove nacije rekao: ‘Jesu li tražili skrovito mjesto, bezazleno zbog svoje neznatnosti i sigurno zbog svoje udaljenosti, gdje bi mala crkva iz Leidena mogla uživati slobodu savjesti? Gle moćnih područja nad kojima su, u miroljubivom osvajanju, ... pronijeli stijegove križa!’ — Govor održan u Plymouthu, Massachusetts, 22. prosinca 1824., str. 11.“

„I miał dwa rogi podobne do rogów baranka”. Rogi podobne do barankowych wskazują na młodość, niewinność i łagodność, trafnie przedstawiając charakter Stanów Zjednoczonych, gdy zostały ukazane prorokowi jako „wychodzące” w roku 1798. Wśród chrześcijańskich wygnańców, którzy najpierw uciekli do Ameryki i szukali schronienia przed królewskim uciskiem i kapłańską nietolerancją, było wielu takich, którzy postanowili ustanowić rząd oparty na szerokim fundamencie wolności obywatelskiej i religijnej. Ich poglądy znalazły wyraz w Deklaracji Niepodległości, która ogłasza wielką prawdę, że „wszyscy ludzie zostali stworzeni równymi” i obdarzeni niezbywalnym prawem do „życia, wolności i dążenia do szczęścia”. A Konstytucja zapewnia ludowi prawo do samorządności, stanowiąc, że

przedstawiciele wybrani w głosowaniu powszechnym będą stanowić i wykonywać prawa. Przyznano także wolność wyznania, pozwalając każdemu człowiekowi oddawać cześć Bogu zgodnie z nakazami własnego sumienia. Republikanizm i protestantyzm stały się podstawowymi zasadami narodu. Zasady te stanowią tajemnicę jego siły i pomyślności. Uciśnieni i podeptani w całym chrześcijaństwie zwracali się ku tej ziemi z zainteresowaniem i nadzieją. Miliony szukały jej wybrzeży, a Stany Zjednoczone wzniosły się na miejsce pośród najpotężniejszych narodów ziemi.

„Dar fiara cu coarne ca de miel «vorbea ca un balaur. Și exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată; ... zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei care avusese rana de sabie și a trăit». Apocalipsa 13:11–14.” Tragedia veacurilor, 438–441.

Pasajul arată că capitolele doisprezece și treisprezece identifică balaurul, fiara și prorocul mincinos, cele trei puteri din Apocalipsa șaisprezece care conduc lumea la Armagedon. Aceste trei puteri au fiecare capitolele lor distincte, care cuprind aceeași istorie profetică. Ultimele șase versete din Daniel unsprezece încep cu cuvintele: „Și la vremea sfârșitului”, care a fost 1798. Apoi, cele șase versete identifică mișcările finale ale papalității până când, în versetul unu din Daniel doisprezece, Mihail Se ridică, iar timpul de probă al omenirii se încheie și aduce cele șapte plăgi de pe urmă. În versetul patruzeci și patru al capitoului unsprezece, solia ceasului, care înfurie papalitatea și declanșează baia de sânge care are loc chiar înainte de încheierea timpului de probă, este reprezentată ca „vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte”.

Mesajul din răsărit și din miazănoapte reprezintă mesajul final de avertizare, căci el este proclamat chiar înainte ca Mihail să Se ridice. Este mesajul celui de-al treilea înger, proclamat în timpul revărsării Duhului Sfânt. Daniel a reprezentat mesajul ca fiind dublu. Mesajul „miazănoapte”, care înfurie papalitatea, este mesajul ce identifică „împăratul de la miazănoapte” ca fiind puterea papală, iar mesajul „răsăritului” este mesajul copiilor răsăritului, care este islamul. Desigur, el mai are și alte semnificații importante, dar răsăritul este un simbol al islamului, iar antihristul este contrafacerea adevăratului Împărat al Miazănoapte. Mesajul celui de-al treilea înger, care avertizează împotriva primirii semnului împăratului de la miazănoapte (semnul fiarei), avertizează de asemenea că islamul va lovi în momentul în care cupa nelegiurii Statelor Unite va fi plină, iar Statele Unite își umplu cupa nelegiurii la legea duminicală.

Apocalipsa treisprezece, începând cu versetul unsprezece și mai departe, identifică aceeași istorie profetică și începe, de asemenea, la vremea sfârșitului, în 1798.

„Ni ikihe gihugu cyo mu Isi Nshya cyari mu mwaka wa 1798 kirimo kuzamuka mu butegetsi, gitanga icyizere cy'imbaraga n'ubuhangange, kandi gikurura amaso y'isi? Gushyira mu bikorwa iki kimenyetso ntibishidikanywaho. Igihugu kimwe, kandi kimwe gusa, ni cyo gihura n'ibisobanuro by'ubu buhanuzi; bwerekeza mu buryo budashidikanywaho kuri Leta Zunze Ubumwe z'Amerika.” The Great Controversy, 440.

Istoria profetică acoperită în Apocalipsa treisprezece, versetele unsprezece până la optsprezece, este aceeași cu cea acoperită în Daniel unsprezece, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Ca

și în cazul versetelor din Daniel, istoria rolului Statelor Unite se încheie odată cu închiderea timpului de probă, când Statele Unite constrâng lumea să primească semnul fiarei. Apoi, ca și în Daniel unsprezece, solia ceasului este prezentată în capitolul paisprezece. Este aceeași structură în ambele pasaje, cu excepția faptului că versetele din Daniel descriu activitățile papale, iar Apocalipsa treisprezece identifică rolul Statelor Unite. Prin aceste două linii constatăm că capitolul șaptesprezece din Apocalipsa acoperă aceeași istorie, însă pune accentul pe rolul balaurului, reprezentat ca zece împărați, care sunt Națiunile Unite. Cele trei capitole luate, linie peste linie, identifică rolul balaurului, al fiarei și al prorocului mincinos, care, în capitolul șaisprezece, conduc lumea la Armaghedon; astfel, este semnificativ faptul că Ioan ne informează că, atunci când începe capitolul șaptesprezece, unul dintre îngerii care vărsaseră cele șapte plăgi de pe urmă vine să-i spună lui Ioan despre judecata desfrânatei Romei.

Atunci a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata curvei celei mari, care șade pe ape multe, cu care au desfrânat împărații pământului, iar locuitorii pământului au fost îmbătați de vinul desfrânării ei. Apocalipsa 17:1, 2.

La Milleriți era vorba despre Roma păgână și Roma papală, dar la sfârșit este vorba despre întreita unire. Așa cum, în identificarea de către ea a acelor trei puteri din capitolele doisprezece și treisprezece, ea identifică în mod clar femeia din capitolul șaptesprezece ca fiind papalitatea.

Femeia [Babilonul] din Apocalipsa 17 este descrisă ca fiind „îmbrăcată în purpură și stacojiu, împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu perle, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și de necurăție: ... iar pe frunte purta scris un nume: «Taină, Babilonul cel Mare, mama curvelor.»” Profetul spune: „Am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus.” Despre Babilon se mai declară că este „cetatea cea mare, care stăpânește peste împărații pământului.” Apocalipsa 17:4–6, 18. Puterea care, timp de atâtea secole, a menținut o stăpânire despotică asupra monarhilor creștinătății este Roma.” Tragedia veacurilor, 382.

Așadar, când începe istoria profetică reprezentată în capitolul șaptesprezece?

Astfel, el m-a dus în Duhul în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur și cu pietre prețioase și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei. Și pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Și am văzut femeia beată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus; și, când am văzut-o, m-am mirat cu mare uimire. Apocalipsa 17:3–6.

Pentru ca Ioan să vadă femeia, el este purtat în chip profetic în pustie, pe care însuși Ioan a identificat-o deja, în capitolul doisprezece, în legătură cu cei doi martori, ca fiind cei o mie două sute șazeci de ani ai dominației papale.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.... Și femeii i s-au dat două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare

în pustie, la locul ei, unde este hrănită o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:6, 14.

John a fost purtat în chip profetic în perioada pustiei, însă versetul trei și cele următoare precizează exact în ce punct din cei o mie două sute șazeci de ani a fost dus Ioan, căci femeia se îmbătase deja de sângele persecuției și era deja „mama curvelor”. Ioan a fost dus la sfârșitul perioadei pustiei, căci femeia băuse deja din sângele persecuției, iar bisericile protestante se întorceau deja în sânul ei și deveneau fiicele ei, căci în acea perioadă de timp era identificată drept „mama curvelor”. Ea avea deja fiice. Mărturia lui Ioan din capitolul șaptesprezece începe în 1798, la fel ca aceeași istorie profetică ce reprezenta fiara din Daniel unsprezece și prorocul mincinos din Apocalipsa treisprezece.

Așa cum se întâmplă și în cazul celorlalte două linii, când capitolul șaptesprezece se încheie, capitolul optsprezece identifică apoi solia ceasului. Trei linii profetice, câte una pentru fiecare element al întregii uniri. Toate sunt ilustrate pe aceeași structură istorică, începând din 1798 și continuând până la încheierea timpului de probă, iar toate trei subliniază solia finală de avertizare.

Tablourile lui Habacuc tratează subiectul din Apocalipsa șaptesprezece într-un mod mult mai detaliat, astfel că voi trece acum la ghicitoarea reprezentată în capitolul care prezintă opt împărății ale profeției biblice.

Și iată mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt n-a venit încă; și, când va veni, el trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara care era și nu este, chiar ea este al optulea și este dintre cei șapte, și merge la pierzare. Apocalipsa 17:9–11.

Daniel i-a spus lui Nebucadnețar: „Tu ești acest cap de aur.”

Oriunde locuiesc fiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului ți le-a dat în mâna ta și te-a făcut stăpân peste toate acestea. Tu ești acest cap de aur. Daniel 2:38.

Și Daniel i-a spus lui Nebucadnețar: „Tu, împărate, ești un împărat al împăraților.”

Tu, o împărate, ești un împărat al împăraților; căci Dumnezeuul cerului ți-a dat împărăție, putere, tărie și slavă. Daniel 2:37.

Nebucadnețar era „capul” și era un împărat, și era un împărat al împăraților, căci el îl reprezenta pe cel dintâi dintre împărățiile înfățișate în chip. Nebucadnețar era împăratul reprezentat prin aur, iar celelalte împărății și împărați aveau să fie reprezentați prin celelalte metale din chip, însă Nebucadnețar era cel dintâi și, prin urmare, împăratul împăraților. Un alt nivel, asupra căruia nu ne vom opri acum, este acela că împărăția Babilonului reprezintă împărăția care caută să-L contrafacă pe Hristos, care este adevăratul Împărat al împăraților.

La începutul mărturiei lui Isaia despre profețiile celor două mii cinci sute douăzeci de ani (cele șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase), Isaia îi identifică pe regi drept capete.

Căpetenia Siriei este Damascul, și căpetenia Damascului este Rețin; iar în șazeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Și căpetenia lui Efraim este Samaria, iar

căpetenia Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți fi întăriți.
Isaia 7:7, 8.

Isaia doar stabilește punctul de plecare pentru cele două perioade de timp de câte două mii cinci sute douăzeci de ani împotriva regatului de nord al Samariei și a regatului de sud al lui Iuda și, făcând aceasta, el include doi martori că cetatea de scaun a unei națiuni este capul ei și că împăratul este capul cetății de scaun. Un „cap” este un împărat și o împărăție. În Apocalipsa este reluată aceeași linie de profeție ca în Daniel.

Prin urmare, când Ioan este dus în anul 1798 și i se prezintă ghicitoarea care arată că există șapte „capete”, se identifică faptul că există șapte împărății. Apoi i se spune că cinci dintre capete, sau împărății, au căzut. În anul 1798, a cincea împărăție a profeției biblice tocmai căzuse, primind o rană de moarte care avea să fie, în cele din urmă, vindecată.

زایکی مک دوشایم متفگ واهب نینچمه، تساهاتسی ۱۷۹۸ لاس رد، رخ آن امزخیرات رد مک انحوی
انحوی مک یمآگنه، ورین یازا؛ دش زاغ ۱۷۹۸ رد سدقم باتک تبوبن یه اش داپ نی مشش. «تسه» امرس
رب نوزفا و، تساه دحتم تالای، دوب مآگنه نآ رد مک یه اش داپ، دش لقتنم ۱۷۹۸ م یوبن یه ونوگه
دوب هدماین زونه اریز، دراد رارق هدی آ رد ۱۷۹۸ م تبسن زونه متفه یه اش داپ مک دش مالع واهب نی
ه اش داپ مد ملیس واهب مک تساه دحتم لمل نامزاس، دوب هدی آ رد زونه ۱۷۹۸ م تبسن مک متفه یه اش داپ
هراومه مور. تساه تفه نآ زا مک تسه زین یمتشه ام. دن تسه هدفه هفش اکم عوضوم و دنوشایم هدی امن
تساه تفه نآ زا و دزی خایم رب متشه ناونع هب.

Există multe de spus despre conținutul capitolului șaptesprezece, dar noi identificăm pur și simplu cele opt împărății ale profeției biblice reprezentate în capitolul șaptesprezece, pentru a vedea cum se armonizează înțelegerea millerită a celor patru împărății cu cele opt împărății din Apocalipsa șaptesprezece.

Vom aborda aceasta în articolul următor.